

მეორმოცე მუხლის დაფარული ისტორია — ოცდაცხრა ნომერი

ეზეკიელი — თავი მეათე

Jeff Pippenger

2026-08-31

ეზეკიელის წიგნში მრავლად არის საოცარი და მნიშვნელოვანი წინასწარმეტყველური ხაზები და ჭეშმარიტებები. ტაძარში მყოფ წინასწარმეტყველთა ბიბლიურ ილუსტრაციებს შორის, უპირველეს ყოვლისა, სწორედ ეზეკიელი მიუთითებს ბორბლებზე ბორბლებში. დის უაითის თანახმად, ეს ბორბლები წარმოაჩენენ ადამიანური მოქმედების რთულ ურთიერთქმედებას, რომელიც ასახავს უკანასკნელი წვიმის ჟამის მოვლენათა თანამიმდევრობას. ეს მოვლენები წინასწარმეტყველის მიერაა წარმოდგენილი, როდესაც იგი წინასწარმეტყველების ნაწილად იქცა მოქმედებით გადმოცემულ იგავში, როგორც მაშინ, როცა ეზეკიელი იერუსალიმის ალყის შესახებ მეოთხე თავში მოცემულ ილუსტრაციაში ჯერ მარცხენა, შემდეგ კი მარჯვენა გვერდზე წევს. აგრეთვე არსებობს ცამეტი კონკრეტული თარიღი, რომლებიც ეზეკიელის ისტორიას მოხაზავენ და ამით უკანასკნელი წვიმის პერიოდის სასიგნალო ნიშნულებს იძლევიან, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი იბეჭდება. ჭეშმარიტებები გადმოიცემა არა მხოლოდ თარიღებით, არამედ ისეთი რიცხვებითაც, როგორებიცაა ჩვიდმეტი, ცხრამეტი, ოცდახუთი, სამოცდაათი, ორმოცი, სამას ოთხმოცი და, რა თქმა უნდა, ოცდაათი. კიდევ ერთი რიცხვი, რომელიც, შესაძლოა, ეზეკიელის წიგნში ყველაზე მნიშვნელოვანი რიცხვია, არის რიცხვი ას ორმოცდაათი. მიუხედავად ამისა, რიცხვი ას ორმოცდაათი ეზეკიელის წიგნში არ გვხვდება. და მაინც, ხაზი ხაზზე — ის იქ არის.

რიცხვი ას ორმოცი და ათი წინასწარმეტყველურად არის ჩაქსოვილი ალყის ხაზში, და ალყა გამორჩეული წინასწარმეტყველური ხაზია; ან, თუ გნებავთ, ალყა ბორბალია. ისტორიის წინასწარმეტყველური ხაზი ყოველთვის მოიცავს ალფასა და ომეგას, და ამგვარად ალფასა და ომეგას თვისებები ხაზის დასაწყისსა და დასასრულში უნდა იყოს წარმოდგენილი, თორემ იგი ხაზი არ არის. ალყის ალფა-მოვლენა იყო ეზეკიელის ცოლის სიკვდილი, ხოლო ალყის დასასრული იყო ქრისტეს სასძლოს სიკვდილი, როგორც ეს იერუსალიმის განადგურებით არის წარმოდგენილი.

და მე, იოანემ, ვიხილე წმიდა ქალაქი, ახალი იერუსალიმი, რომელიც ღმერთისაგან ჩამოდიოდა ზეციდან, გამზადებული, ვითარცა საპატარძლო, შემკული თავისი ქმრისათვის. და მოვისმინე ზეციდან დიდი ხმა, რომელიც ამბობდა: აჰა, ღმერთის კარავი ადამიანებთანაა, და იგი დაივანებს მათთან, და ისინი იქნებიან მისი ერი, და თვით ღმერთი იქნება მათთან და იქნება მათი ღმერთი. და ღმერთი მოსწმენდს ყოველ ცრემლს მათ თვალთაგან; და აღარ იქნება სიკვდილი, არც გლოვა, არც ტირილი, და აღარც ტკივილი იქნება, რადგან უწინდელი ყოველივე გარდავლილია. და ტახტზე მჯდომარემ თქვა: აჰა, ყოველივეს ახალს ვქმნი. და მითხრა მე: დაწერე, რადგან ეს სიტყვები ჭეშმარიტი და სარწმუნოა. და მითხრა მე:

აღსრულდა. მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული. მწყურვალს მე უსასყიდლოდ მივცემ სიცოცხლის წყლის წყაროდან. გამარჯვებული დაიმკვიდრებს ყოველივეს; და მე ვიქნები მისი ღმერთი, და იგი იქნება ჩემი მე. ხოლო მხდალთა, ურწმუნოთა, საძაგელთა, მკვლელთა, მეძავთა, ჯადოქართა, კერპთაყვანისმცემელთა და ყველა ცრუთა ხვედრი იქნება ტბაში, რომელიც იწვის ცეცხლითა და გოგირდით; ეს არის მეორე სიკვდილი. და მოვიდა ჩემთან ერთი შვიდ ანგელოზთაგანი, რომელთაც ჰქონდათ შვიდი თასი, სავსე შვიდი უკანასკნელი წყლით, და მელაპარაკა, მითხრა: მოდი აქეთ, და მე გიჩვენებ საპატარძლოს, კრავის ცოლს. გამოცხადება 21:2–9.

ეზეკიელის ცოლი კვდება ალყის დასაწყისში, და იქ იგი მოხსენიებულია, როგორც ეზეკიელის „თვალთა სურვილი“, ხოლო იმავე თავში გადმოცემულ იერუსალიმის განადგურებაში იერუსალიმი მოხსენიებულია, როგორც ისრაელის „თვალთა სურვილი“.

კვლავ მეცხრე წელს, მეათე თვეში, თვის მეათე დღეს, უფლის სიტყვა მომივიდა მე და თქვა: ... კვლავ უფლის სიტყვა მომივიდა მე და თქვა: კაცის ძეო, აჰა, ერთ დარტყმით წაგართმევ შენი თვალების გულისთქმას; მაგრამ არც იგლოვებ და არც იტირებ, და ცრემლიც არ გადმოგივა. იკვნესე უხმოდ, მკვდრისთვის გლოვა არ გამართო; თავსაბური თავზე შეიხვიე, და ფეხზე ფეხსაცმელი ჩაიცვი, ბაგენი არ დაიფარო და კაცთა პური არ ჭამო. დილით ველაპარაკე ხალხს; ხოლო საღამოს ჩემი ცოლი მოკვდა; და დილით ისე მოვიქეცი, როგორც ნაბრძანები მქონდა. მაშინ ხალხმა მითხრა: არ გვეტყვი, რას ნიშნავს ჩვენთვის ეს საქმეები, ასე რომ იქცევი?

მაშინ მიუვუე მათ: უფლის სიტყვა მომივიდა მე და თქვა: უთხარი ისრაელის სახლს, ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, მე შევბილწავ ჩემს საწმიდარს, თქვენი ძალის მშვენიერებას, თქვენი თვალების სურვილს და იმას, რაც თქვენს სულს ებრალებს; და თქვენი ძენი და თქვენი ასულნი, რომელნიც დატოვეთ, მახვილით დაეცემიან. და თქვენ ისე მოიქცევით, როგორც მე მოვიქეცი: არ დაიფარავთ ბაგეს და არ შეჭამთ კაცთა პურს. და თქვენი თავსახვევნი თავებზე გექნებათ და თქვენი ხამლები — ფეხებზე; არ იგლოვებთ და არ იტირებთ, არამედ დაიდნობით თქვენი ურჯულოებების გამო და ერთმანეთს შორის იგლოვებთ.

ამგვარად ეზეკიელი თქვენთვის იქნება ნიშანი: როგორც მან ქმნა ყველაფერი, ასევე თქვენც მოიქცევით; და როცა ეს აღსრულდება, შეიცნობთ, რომ მე ვარ უფალი ღმერთი. და შენ, კაცის ძეო, განა იმ დღეს, როდესაც წავართმევ მათ მათს ძალას, მათი დიდების სიხარულს, მათ თვალთა საწადელს და იმას, რაზედაც აქვთ მიპყრობილი გული, მათ ძეებსა და მათ ასულებს, იმ დღეს გადარჩენილი არ მოვა შენთან, რათა შენს ყურთასმენას გააგონოს ეს? იმ დღეს გაეხსნება შენი პირი გადარჩენილის წინაშე, და ილაპარაკებ, და აღარ იქნები მუნჯი; და იქნები მათთვის ნიშანი, და შეიცნობენ, რომ მე ვარ უფალი. ეზეკიელი 24:1, 15–27.

ალყის ალფა არის ეზეკიელის გულისწორის სიკვდილი, ხოლო ომეგა — ისრაელის გულისწორის სიკვდილი.

სმენით, მაგრამ არა მოსმენით

ხუთჯერ არის ისე წარმოდგენილი, რომ უხუცესები ან ხალხი გარკვეული სახით ეზეკიელს უსმენენ. ეზეკიელის 8:1-ში იუდას უხუცესები მის წინ სხედან. ეზეკიელის 14:1-ში უხუცესები მოდიან და მის წინ სხდებიან. ეზეკიელის 20:1-ში ისრაელის უხუცესები მოდიან, რათა უფალს გამოიკითხოთ. ეზეკიელის 37:18-ში ღმერთი ეზეკიელს ეუბნება: „როდესაც შენი ხალხის ძენი გეტყვიან შენ და იტყვიან: არ გვიჩვენებ, რას ნიშნავს შენთვის ესენი?“ ოცდამეოთხე თავში ხალხი უშუალოდ კითხულობს: „არ გვეტყვი, რას ნიშნავს ჩვენთვის ეს საქმეები, რომ ასე იქცევი?“ ამ ხუთივე შემთხვევაში უხუცესები ან ხალხი ლაოდიკიურ მდგომარეობაში არიან.

და თქვა: წადი და უთხარი ამ ხალხს: სმენით ისმინეთ, მაგრამ ნუ გაიგებთ; ხედვით იხილეთ, მაგრამ ნუ შეიცნობთ. გაასუქე ამ ხალხის გული, დაუმძიმე მათ ყურები და დაუხუჭე მათ თვალები, რათა არ იხილონ თავიანთი თვალებით, არ ისმინონ თავიანთი ყურებით, არ გაიგონ თავიანთი გულით, არ მოიქცნენ და არ განიკურნონ. ესაია 6:9, 10.

ხალხის ხუთი სახეობა, რომლებიც ისმენენ, მაგრამ არ ესმით, და ხალხის ხუთი სახეობა, რომლებიც ხედავენ, მაგრამ ვერ ხედავენ, შეესაბამება ესაიას მოწმობაში იმათ ხუთ საფეხურს, რომლებიც უარს ამბობენ ხედვასა და სმენაზე.

მაგრამ უფლის სიტყვა მათთვის იყო მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; წესი წესზე, წესი წესზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წასულიყვნენ, ზურგით დაცემულიყვნენ, შემუსრებულიყვნენ, მახეში გაბმულიყვნენ და შეპყრობილიყვნენ. ესაია 28:13.

და მრავალნი მათ შორის წაიბოროდიკებენ, დაეცემიან, შეიმუსრებიან, გაებმებიან მახეში და შეპყრობილ იქნებიან. ესაია 8:15.

ნიშნები

ეზეკიელის ოცდამეოთხე თავში, ალყის დაწყებითა და ეზეკიელის ცოლის — მისი თვალთა სურვილის — სიკვდილით დაწყებული პერიოდი სრულდება იერუსალიმის — ისრაელის თვალთა სურვილის — სიკვდილით. წელიწად-ნახევრიანი ალყა ატარებს ალფასა და ომეგას ნიშანს, და ეს პერიოდი ნიშნით იწყება და ნიშნითვე მთავრდება. როგორც ეზეკიელის ოცდამეოთხე თავში, იესოც მათეს ოცდამეოთხე თავში ალყის ნიშანს მიუთითებს.

ქრისტეს სიტყვები წარმოთქმულ იქნა მრავალრიცხოვანი ხალხის გასაგონად; მაგრამ როდესაც იგი მარტო დარჩა, პეტრე, იოანე, იაკობი და ანდრია მივიდნენ მასთან, როცა იგი ზეთისხილის მთაზე იჯდა. „გვითხარი,“ უთხრეს მათ, „როდის იქნება ეს? და რა იქნება შენი მოსვლისა და წუთისოფლის აღსასრულის ნიშანი?“ იესომ თავის მოწაფეებს პასუხი არ გასცა ისე, რომ იერუსალიმის დაღუპვა და მისი მოსვლის დიადი დღე ცალ-ცალკე განეხილა. მან ამ ორი მოვლენის აღწერა ერთმანეთში შეურია. მომავალ მოვლენებს რომ ისე გაეხსნა თავისი მოწაფეებისათვის, როგორც თავად ხედავდა, ისინი ამ სანახაობის ატანას ვერ შესძლებდნენ. მათდამი წყალობით მან ეს ორი დიდი კრიზისი ერთ აღწერაში გააერთიანა და მოწაფეებს აზრის გამოსარკვევად თავად დაუტოვა. როცა იგი იერუსალიმის დაღუპვას შეეხო, მისი წინასწარმეტყველური სიტყვები გასცდა ამ

მოვლენას და მიაღწია იმ დღის საბოლოო ცეცხლოვან განადგურებამდე, როცა უფალი აღდგება თავისი ადგილიდან, რათა დასაჯოს ქვეყნიერება მათი ურჯულოებისათვის, როცა დედამიწა გამოაჩენს თავის სისხლს და აღარ დაფარავს თავის დახოცილთ. მთელი ეს ქადაგება მოცემულ იქნა არა მხოლოდ მოწაფეთათვის, არამედ მათთვისაც, რომელთაც ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ სცენებში უწევთ ცხოვრება.

მიუბრუნდა რა მოწაფეებს, ქრისტემ თქვა: „ეკრძალებთ, რათა არავინ შეგაცდინოთ. რადგან მრავალნი მოვლენ ჩემი სახელით და იტყვიან: მე ვარ ქრისტე; და მრავალს შეაცდენენ.“ მრავალი ცრუ მესია გამოჩნდება, რომლებიც განაცხადებენ, რომ სასწაულებს ახდენენ, და გამოაცხადებენ, რომ დადგა იუდეველი ერის ხსნის ჟამი. ისინი მრავალს შეაცდენენ. ქრისტეს სიტყვები აღსრულდა. მის სიკვდილსა და იერუსალიმის ალყას შორის მრავალი ცრუ მესია გამოჩნდა. მაგრამ ეს გაფრთხილება მიეცა აგრეთვე მათაც, ვინც მსოფლიოს ამ ხანაში ცხოვრობს. იგივე საცდურები, რომლებიც იერუსალიმის დაღუპვამდე იყო გამოყენებული, საუკუნეთა განმავლობაში იყო გამოყენებული და კვლავაც იქნება გამოყენებული.

„და მოისმენთ ომებსა და ომების ხმებს; იხილეთ, ნუ შემძრწუნდებით, რადგან ყოველივე ეს უნდა მოხდეს, მაგრამ დასასრული ჯერ არ არის.“ იერუსალიმის განადგურებამდე ადამიანები პირველობისათვის იბრძოდნენ. იმპერატორები იხოცებოდნენ. ისინი, რომელნიც, თითქოს, ტახტის გვერდით უნდა მდგარიყვნენ, იხოცებოდნენ. იყო ომები და ომების ხმები. „ყოველივე ეს უნდა მოხდეს,“ თქვა ქრისტემ, „მაგრამ დასასრული [იუდეველი ერისა, როგორც ერისა] ჯერ არ არის. რადგან აღდგება ერი ერზე და სამეფო — სამეფოზე; და იქნება შიმშილობანი, და სენნი, და მიწისძვრანი სხვადასხვა ადგილას. ყოველივე ეს ტკივილთა დასაწყისია.“ ქრისტემ თქვა: როდესაც რაბინები იხილავენ ამ ნიშნებს, გამოაცხადებენ მათ ღვთის სამსჯავროდ იმ ერებზე, რომელთაც მისი რჩეული ხალხი მონობაში ჰყავთ. ისინი განაცხადებენ, რომ ეს ნიშნები მესიის მოსვლის ნიშანია. ნუ შეცდებით; ეს მისი სამსჯავროს დასაწყისია. ხალხმა საკუთარ თავს მიაპყრო მზერა. მათ არ მოინანიეს და არ მოიქცნენ, რათა მე განმეკურნა ისინი. ნიშნები, რომელთაც ისინი თავიანთი მონობიდან გათავისუფლების ნიშნებად წარმოაჩენენ, მათი დაღუპვის ნიშნებია.“
The Desire of Ages, 628.

იერუსალიმის ალყა 66 წელს შეიცავდა ნიშანს იმისა, რომ რომმა თავისი ნიშნები საკურთხეველის არემარეში აღმართა. იესოს განმარტება 66-დან 70 წლამდე პერიოდის მოვლენებისა, 70 წლის განადგურებას მის მეორედ მოსვლას უკავშირებდა; და მის მეორედ მოსვლასთან დაკავშირებულია ნიშანი.

„მალე ჩვენი თვალები აღმოსავლეთისკენ მიიქცა, რადგან გამოჩნდა პატარა შავი ღრუბელი, დაახლოებით კაცის ხელის ნახევარი ზომისა, რომელიც ჩვენ ყველამ ვიცოდით, რომ ეს იყო კაცის ძის ნიშანი.“ The Day Star, 1846.

ახ. წ. 66-დან 70 წლამდე ისტორიის დასაწყისი და დასასრული შეიცავს ნიშანს, რომელიც დაკავშირებულია ალყის დასაწყისსა და ქალაქის განადგურებასთან და თანხვედბა ქრისტეშობამდე 587 და 586 წლებში თვალთა სასურველის სიკვდილის აღფასა და ომეგას ნიშანს.

წელიწად-ნახევრიანი ალყის ისტორია უკანასკნელი დღეებისთვის „ნიშანია“. ეზეკიელის ისტორიაში წარმოდგენილი უგუნური ქალწულების შესაბამისი სახე ჩანს იმ ბრძენი ქალწულების ისტორიაში, რომლებმაც 66 წელს ალყის ნიშანი იხილეს და უსაფრთხო ადგილას გაიქცნენ. წელიწად-ნახევრიანი ალყა არის ნიშანი, რომელიც თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს ააშკარავებს. ერთი ჯგუფი ნიშანს გაიგებს, მეორე ჯგუფი კი, რომელსაც ესაია „მრავალთა“ სახელით წარმოგვიდგენს, ვერ დაინახავს და ვერ გაიგონებს.

ბევრნი და მცირენი

მაშინ უთხრა მეფემ მსახურებს: შეუკარით ხელ-ფეხი და წაიყვანეთ იგი, და ჩაადგეთ გარესკნელ სიბნელეში; იქ იქნება ტირილი და კბილთა ღრჭენა. რადგან მრავალნი არიან მოწოდებულნი, ხოლო მცირედნი — რჩეულნი. მათე 22:13, 14.

ასე რომ, უკანასკნელნი პირველნი იქნებიან და პირველნი — უკანასკნელნი; რადგან მრავალნი არიან მოწოდებულნი, ხოლო მცირედნი — რჩეულნი. მათე 20:16.

ხილვა და მოსმენა

ეზეკიელის წიგნში არის ხუთი მოქმედებით წარმოდგენილი იგავი, და ასევე ხუთჯერ ელაპარაკა ეზეკიელი მთავრებსა და ხალხს. ეს ორი მოწმე ამოიცნობს ხუთ უგუნურ ქალწულს, რომლებიც უარს ამბობენ „იხილონ“ და უარს ამბობენ „ისმინონ“. ისინი უარს ამბობენ იხილონ ან ისმინონ ის ცოდნა, რომელიც მატულობს, როდესაც იესო, რომელიც იუდას ტომის ღმერთია, ხსნის თავისი წინასწარმეტყველური სიტყვის ბეჭდებს.

მსოფლიო იხილავს და მოისმენს

მსოფლიოს ყოველი მკვიდრნი და დედამიწაზე დამკვიდრებულნი, იხილეთ, როცა იგი მთებზე აღმართავს დროშას; და როცა საყვირს დასცემს, ისმინეთ. ესაია 18:3.

და იმ დღეს ყრნი შეისმენენ წიგნის სიტყვებს, და ბრმათა თვალნი დაინახავენ სიბნელიდან და წყვილიადიან. ესაია 29:18.

ჩემი უგუნური და გამოთაყვანებული ერი ცოდნას მოკლებულია

რამდენ ხანს ვხედავდე დროშას და მესმოდეს საყვირის ხმა? რადგან ჩემი ხალხი უგუნურია; მათ არ მიცნეს მე; ისინი უგუნური შვილები არიან და გონება არ გააჩნიათ; ბოროტების ქმნაში ბრძენნი არიან, ხოლო კეთილის ქმნა არ იციან. იერემია 4:21, 22.

ეს აუწყეთ იაკობის სახლში და გამოაცხადეთ იუდაში, თქვით: ისმინეთ ეს ახლა, ჰოი უგუნურო და გონებამოკლებული ხალხო, რომელთაც თვალები გაქვთ და ვერ ხედავთ, რომელთაც ყურები გაქვთ და არ გესმით. იერემია 5:20, 21.

ურჩი სახლი

უფლის სიტყვა კვლავ მომივიდა მე და თქვა: კაცის ძევ, შენ ცხოვრობ ურჩი სახლის შუაგულში, რომელთაც აქვთ თვალები, რომ იხილონ, და ვერ ხედავენ; აქვთ ყურები, რომ ისმინონ, და არ ესმით; რადგან ისინი ურჩი სახლია. ეზეკიელი 12:1, 2.

ამიტომ ველაპარაკები მათ იგავებით, რადგან, თუმცა ხედავენ, ვერ ხედავენ; და თუმცა ესმით, ვერ ისმენენ და ვერც იგებენ. და მათზე სრულდება ესაიას წინასწარმეტყველება, რომელიც ამბობს: სმენით მოისმენთ და ვერ გაიგებთ; ხილვით იხილავთ და ვერ შეიცნობთ. რადგან ამ ხალხის გული გასქელდა, მათი ყურები დამძიმდა სმენად, და თვალები დახუჭეს, რათა ოდესმე არ იხილონ თვალებით, და არ მოისმინონ ყურებით, და არ გაიგონ გულით, და არ მოიქცნენ, და მე არ განვკურნო ისინი.

ნეტარ არიან თქვენი თვალები, რადგან ხედავენ, და თქვენი ყურები, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალ კაცს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და ესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ ესმინათ. მათე 13:13–17.

ძველი ბილიკები

ასე ამბობს უფალი: დადექით გზებზე, იხილეთ და იკითხეთ ძველი ბილიკების შესახებ, სად არის კეთილი გზა, და იარეთ მასზე, და ჰპოვებთ განსვენებას თქვენი სულებისთვის. ხოლო მათ თქვეს: არ ვივლით მასზე. მეც დაგიყენეთ თქვენ მცველნი და ვთქვი: ისმინეთ საყვირის ხმა. ხოლო მათ თქვეს: არ მოვუსმენთ. იერემია 6:16, 17.

1840–1844 წლების უწყება

„ყველა უწყება, რომელიც 1840–1844 წლებში იქნა მოცემული, ახლა კვლავ ძალმოსილად უნდა იქნეს გამოცხადებული, რადგან მრავალმა ადამიანმა დაკარგა სწორი ორიენტირი. ეს უწყებები ყველა ეკლესიას უნდა მიეწოდოს.

ქრისტემ თქვა: „ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალს კაცს ნდომებია ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და მოესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს“ [მათე 13:16, 17]. ნეტარ არიან თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც 1843 და 1844 წლებში იხილა.

„უწყება მიეცა. და ამ უწყების განმეორებაში არ უნდა იყოს არავითარი დაყოვნება, რადგან ჟამის ნიშნები სრულდება; დასასრულის საქმე უნდა აღსრულდეს. მოკლე დროში აღსრულდება დიდი საქმე. მალე, ღვთის განწესებით, მიეცემა უწყება, რომელიც გადაიზრდება ძლიერ შეძახილად. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილში, რათა მისცეს თავისი მოწმობა.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

ალყის ნიშანი

ეზეკიელის წიგნში ხუთჯერ არის შემთხვევა, როდესაც მან იგავი „საქმით განასახიერა“, რომლის დანახვაზეც ხალხმა უარი თქვა; და ასევე ხუთჯერ „ელაპარაკა“ იმავე ხალხს, რომელმაც მოსმენაზე უარი თქვა. საქმით განსახიერებული იგავისა და სიტყვის ორი მოწმე წარდგენილ იქნა ხუთი უგუნური ქალწულის წინაშე. საქმით განსახიერებულ იგავთაგან ერთ-ერთი, რომელიც მეოთხე თავშია მოცემული, ალყის „ნიშანს“ წარმოადგენს, რომელიც მოახლოებული განადგურების შესახებ აფრთხილებს. ეზეკიელის უწყება ლაოდიკეისადმი მიმართული უწყებაა.

ლაოდიკეისთვის მოცემული „ნიშანი“ არის „ალყის ნიშანი“, ხოლო უკანასკნელი დღეების ალყა წარმოადგენილია რამდენიმე მოწმის მიერ. ქრისტეს დღეების იუდეველთათვის მიცემული ერთადერთი ნიშანი იყო იონას ნიშანი, რომელიც წარმოადგენს გათამაშებულ იგავს ვეშაპის მუცელში გატარებული სამი დღის შესახებ.

მაშინ მწიგნობართაგან და ფარისევლთაგან ზოგიერთებმა მიუგეს და უთხრეს: მოძღვარო, გვსურს შენგან ნიშანი ვიხილოთ. ხოლო მან მიუგო და უთხრა მათ: ბოროტი და მემრუშე მოდგმა ეძებს ნიშანს; და ნიშანი არ მიეცემა მას, გარდა იონას წინასწარმეტყველის ნიშნისა. რადგან როგორც იონა იყო სამი დღე და სამი ღამე ვეშაპის მუცელში, ასევე კაცის ძეც იქნება სამი დღე და სამი ღამე მიწის გულში. მათე 12:38–40.

იონის ნიშანი

იონას ნიშანი იყო სიკვდილიდან აღდგომის განხორციელებული იგავი. იოანეც იმავე ჭეშმარიტებას წარმოადგენს, რადგან იგი ჩააგდეს ადუღებულ ზეთის ქვაბში და ცოცხალი გამოვიდა. დანიელი ლომთა ხაროში და ნაბუქოდონოსორის ღუმელში მყოფი სამი ღირსეული ასევე სიკვდილიდან აღდგომას წარმოადგენენ. ეს ყოველივე წარმოადგენს იმ ას ორმოცდაოთხ ათასს, რომლებიც გამოცხადების წიგნის მეთერთმეტე თავში აღდგებიან.

„მხსნელის აზრები ახლა წარსულისა და მომავლის ჭვრეტიდან დაბრუნდა. მაშინ, როცა ხალხი ცდილობდა აეხსნა ის, რაც ენახათ და გაეგონათ, მათ გონებაზე მოხდენილი შთაბეჭდილებებისა და იმ ნათლის მიხედვით, რომელიც ჰქონდათ, „იესომ მიუგო და თქვა: ეს ხმა ჩემთვის კი არ ყოფილა, არამედ თქვენთვის.“ ეს იყო მისი მესიანობის გვირგვინოვანი მტკიცებულება, მამის ნიშანი იმისა, რომ იესომ ჭეშმარიტება წარმოთქვა და რომ იგი იყო ძე ღვთისა. განა იუდეველები ზურგს შეაქცევდნენ ზეციერი ცის ამ მოწმობას? ერთხელ მათ მხსნელს ჰკითხეს: რა ნიშანს გვიჩვენებ, რომ ვიხილოთ და ვირწმუნოთ? ქრისტეს მსახურების განმავლობაში უთვალავი ნიშანი მიეცათ; მაგრამ მათ დახუჭეს თვალები და გაიქცავეს გულები, რათა არ დარწმუნებულიყვნენ. ლაზარეს აღდგომის გვირგვინოვანმა სასწაულმაც ვერ გააქრო მათი ურწმუნოება, არამედ უფრო მეტი ბოროტებით ადავსო ისინი; და ახლა, როცა მამამ ილაპარაკა და მათ აღარ შეეძლოთ აღარავითარი შემდგომი ნიშნის მოთხოვნა, მათი გულები არ დარბილდა და მათ კვლავაც ირწმუნეს უარი.“ წინასწარმეტყველების სული, ტომი 3, 79.

ლაზარე იყო აღდგომის ნიშანი, როგორც იგი იონამ განასახიერა ვეშაპის მუცელში. მამის ხმა, აღდგენილ ლაზარესთან კავშირში, წარმოადგენს ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებას, რაც, რასაკვირველია, არის ქრისტეს ბუნება, რომელმაც საკუთარ თავზე ადამიანური ხორცი მიიღო. ღვთაებრიობის ადამიანობასთან შეერთება არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშა, ხოლო ლაზარე არის აღდგომის ძალის ნიშანი, რომელიც შემოქმედისა და ქმნილების შეერთებას აღასრულებს.

„ლაზარეს აღდგომით მრავალი მიიყვანა იესოს რწმენამდე. ღმერთის განზრახვა იყო, რომ ლაზარე მომკვდარიყო და სამარხში დაესვენებინათ, ვიდრე მაცხოვარი მოვიდოდა. ლაზარეს აღდგინება ქრისტეს უმაღლესი სასწაული იყო, და ამის გამო მრავალმა ადიდა ღმერთი.“ Manuscript Releases, volume 21, 111.

ლაზარემ უხელმძღვანელა იერუსალიმში ტრიუმფალურ შესვლას, და იგი იყო იონათი წინასწარ გამოსახული აღდგომის ცოცხალი „ნიშანი“.

„ლაზარე, რომლის სხეულსაც საფლავში ხრწნილება ჰქონდა შეხებული, მაგრამ რომელიც ახლა განდიდებული კაცობის ძალით ხარობდა, მიუძღოდა იმ პირუტყვს, რომელზედაც მაცხოვარი იჯდა.“ The Desire of Ages, 572.

ტრიუმფალური შესვლა შეესაბამება ექსეტერის ბანაკის კრებას, რომელიც ათი ქალწულის იგავის აღფა აღსრულება იყო, და ამგვარად „იონასა და ლაზარეს ნიშანს“ თანხვედრილში აყენებს გზავნილის — „აჰა, სიძე მოდის!“ — გამოცხადების ომეგასა და სრულყოფილ აღსრულებასთან.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო, ხოლო ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება უმცირეს დეტალამდე, რადგან მას განსაკუთრებული მისადაგება აქვს ამ დროისათვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, აღსრულდა და კვლავაც იქნება ახლანდელი ჭეშმარიტება ჟამთა აღსასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

იონა, ლაზარე და სამუელ სწოუს ექსეტერის საკარვე შეკრებაზე დაგვიანებით მისვლა შეესაბამება ეზეკიელის „ალყის ნიშანს“. ლაზარემ ქრისტე იერუსალიმში ვირზე შეიყვანა.

„ბეიტსი იყო ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი ლიდერი ექსეტერის (ნიუ-ჰემფშირი) საკარვე შეკრებაზე 1844 წლის აგვისტოში, როდესაც პირველად იქნა წარმოდგენილი „ჭეშმარიტი შუადამის ძახილი“. ისე მოხდა, რომ ბეიტსი იყო მქადაგებელი, რომელიც არჩეულ იქნა იმ დილის მსახურებისთვის ბანაკში. იგი თავის მსმენელებს მოუწოდებდა ერთგულებისკენ და მშვიდად არწმუნებდა მათ, რომ ღმერთი უბრალოდ სცდიდა მათ, რომ ისინი დაყოვნების ჟამში იყვნენ, და მსგავს აზრებს გამოთქვამდა, როდესაც სამუელ ს. სწოუ ცხენით ამხედრებული შემოვიდა ბანაკში. თავისი დის, ქალბატონ ჯონ კაუჩის, გვერდით დაჯდომის შემდეგ, სწოუმ კვლავ გაიმეორა თავისი მტკიცე რწმენა, რომ ქრისტე გამოცხადდებოდა დანიშნულ დროს. ძლიერ აღძრულმა ქალბატონმა კაუჩმა მსმენელები გააოცა, როცა წამოდგა და განაცხადა: „აჰ არის კაცი ღვთისაგან ბოძებული უწყებით!““ ლეროი ფრუმი, ჩვენი მამების წინასწარმეტყველური

რწმენა, ტომი 4, 549.

1521 წლის აპრილში მარტინ ლუთერი ცხენებზემზდილი ეტლით გაემგზავრა ვორმსის რაიხსტაგზე, სადაც მან უარყო პაპისეული ტრადიციები და წეს-ჩვეულებები და განაცხადა: „თუ წმინდა წერილის მოწმობით ან ნათელი გონებრივი დასაბუთებით არ დავრწმუნდები... მე არაფერს უარვყოფ და არც უარვყოფ, რადგან სინდისის წინააღმდეგ წასვლა არც უსაფრთხოა და არც მართებული. აქ ვდგავარ. სხვაგვარად არ ძალმიძს. ღმერთი შემეწყოს. ამინ.“

როგორც ფარისევლები ეწინააღმდეგებოდნენ ქრისტეს ტრიუმფალურ შესვლას, ისე პაპის ხელისუფალნიც ეწინააღმდეგებოდნენ ლუთერის შესვლას. შემდეგ ლუთერმა შეიცვალა სახელი (დაბეჭდვის სიმბოლო) და დამალულ იქნა, სანამ ახალ აღთქმას გერმანულ ენაზე თარგმნიდა. მისი წარდგომა ვორმსის რაიხსტაგზე განასახიერებდა შუაღამის ძახილს, რომელმაც იმ დროის ეკლესია-სახელმწიფო ხელისუფალთაგან სიკვდილის დადგენილება გამოიწვია, რითაც საკვირაო კანონს განასახიერებდა. „იუნკერ იორგის“ სახელით დამალვაში გატარებული ათი თვის შემდეგ, ხელისუფალთა მხრიდან მომდინარე საფრთხე შეიცვალა და უმთავრესად დაკავშირებული გახდა ორ სამხედრო პრობლემასთან, რომელთა წინაშეც იდგა გახრწნილი კარლ V. ეს ორი სამხედრო საფრთხე იყო საფრანგეთი და ისლამი, რომლებიც წარმოადგენენ იმავე უწმინდურ კავშირს სოციალიზმსა და ისლამს შორის, რომელიც დღეს კაცობრიობის წინაშე დგას.

„ღვთის საქმე ქვეყანაზე, საუკუნიდან საუკუნემდე, ყოველ დიდ რეფორმაციასა თუ რელიგიურ მოძრაობაში, თვალსაჩინო მსგავსებას ავლენს. ადამიანებთან ღმერთის მოპყრობის პრინციპები მარად ერთნაირია. აწმყოს მნიშვნელოვანი მოძრაობები თავიანთ პარალელს წარსულის მოძრაობებში პოულობენ, ხოლო წინა საუკუნეებში ეკლესიის გამოცდილება ჩვენი დროისთვის დიდად ფასეულ გაკვეთილებს შეიცავს.“ The Great Controversy, 343.

ლაზარეს მიერ წაყვანილმა სახედარმა ქრისტე იერუსალიმში შეიყვანა; ცხენით შეზმულმა ეტლმა ლუთერი ვორმსის კრებაზე მიიყვანა; და ცხენმა სწოვ ექსეტერის საკარვე შეკრებაზე მიიყვანა, რითაც სახედარი და ცხენი, ორივე „Equidae“ ოჯახის წევრი „Equus“ გვარში, შუაღამის დაღადის უწყების ნიშნად არის განსაზღვრული.

ძალზე იხარე, ასულო სიონისა; შეჰლაღადე, ასულო იერუსალიმისა: აჰა, მეფე შენი მოვალს შენდა; იგი არის მართალი და მაცხოვარი; მდაბალი და ამხედრებული სახედარზე, ჩოჩორზე, დედა-სახედრის ნაზეირზე. ზაქარია 9:9.

შუაღამის ძახილის უწყების ნიშანია ვირის ან ცხენის გამოჩენა, რომლებიც ორივე ისლამის სიმბოლოებია. შუაღამის ძახილის ჭეშმარიტი უწყების რჩეული მაცნე ცხენზე მოვიდა, ქრისტეს ვირზე მოსვლის შესაბამისობაში. უკანასკნელ დღეებში „ალყა“ აღინიშნება ელენ უაიტის მიერ გაკეთებული იმ განსაზღვრების აღსრულებით, რომ ქალაქი ნეშვილი უნდა იქნას დარტყმული „ცეცხლის ბურთებით“.

რატომ იწყება ალყა ნეშვილის ცეცხლოვან ბურთებთან? ნუთუ იმიტომ, რომ ისლამი წარმოდგენილია ვირისა და ცხენის სახით ღმერთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში?

სმირნა

იმპერატორი ნერონი აღნიშნავს სმირნის ეკლესიის დასაწყისს, როდესაც ქალაქი რომი დაიწვა 64 წელს. ეს თარიღი აღნიშნავს ქრისტიანული ეკლესიის დევნის დასაწყისს, რომელიც ორას ორმოცდაათი წლის განმავლობაში ხორციელდებოდა და დასრულდა 313 წელს მილანის ედიქტით. მხეცის ხატის ჩამოყალიბება წარმოადგენს ალფა გზანიშნულს, რომელიც შემოიტანს პერიოდს, რომელიც სრულდება ომეგა გზანიშნულით, წარმოდგენილით მხეცის ნიშნით, მალე მოსახდენი კვირადღის კანონით. ეს პერიოდი იდენტიფიცირებულია, როგორც „ედიქტებით“ დაწყებული.

„თუ მკითხველს სურს გაიგოს, რა ძალები იქნება გამოყენებული მალე მოსალოდნელ ბრძოლაში, მას მხოლოდ ისღა რჩება, თვალყური ადევნოს იმ საშუალებათა ჩანაწერს, რომლებიც რომმა იმავე მიზნისთვის წარსულ საუკუნეებში გამოიყენა. თუ მას სურს იცოდეს, როგორ მოეპყრობიან პაპისტებისა და პროტესტანტების გაერთიანებული ძალები მათ, ვინც მათ დოგმატებს უარყოფს, დაე იხილოს ის სული, რომელიც რომმა გამოავლინა შაბათისა და მისი დამცველების მიმართ.

„სამეფო ბრძანებულებანი, საყოველთაო კრებები და საეკლესიო დადგენილებანი, რომელთაც საერო ძალაუფლება ამყარებდა, იყო ის საფეხურები, რომელთა მეშვეობით წარმართულმა დღესასწაულმა ქრისტიანულ სამყაროში საპატიო ადგილი მოიპოვა. კვირადღის დაცვის აღმსრულებელი პირველი საჯარო ღონისძიება იყო კონსტანტინეს მიერ გამოცემული კანონი. (ახ. წ. 321; იხილეთ დანართის შენიშვნა 53-ე გვერდისთვის.) ეს ედიქტი ქალაქის მცხოვრებთ ავალდებულებდა დაესვენათ „მზის პატივდებულ დღეს“, ხოლო სოფლის მცხოვრებლებს უფლებას აძლევდა გაეგრძელებინათ თავიანთი სასოფლო-სამეურნეო საქმიანობა. თუმცა იგი ფაქტობრივად წარმართული დადგენილება იყო, იმპერატორმა იგი ძალაში მოიყვანა ქრისტიანობის მისი ნომინალური მიღების შემდეგ.“ დიდი ბრძოლა, 574.

პირველი სამეფო ედიქტი, რომელმაც სმირნის ეკლესიიდან პერგამოსის ეკლესიაზე გადასვლა აღნიშნა, იყო მილანის ედიქტი 313 წელს. იგი წარმოადგენდა პირველ ნაბიჯს, რომელმაც 321 წლის პირველ საკვირაო კანონს მოუძღვა. იერუსალიმის განადგურება საკვირაო კანონის ტიპს წარმოადგენს, და ორი წინასწარმეტყველური მოწმე მიუთითებს ალყაზე, რომელიც განადგურებას წინ უძღოდა. ეს ორი ალყა, წარმოდგენილი ბაბილონის მესამე ალყით ძვ. წ. 587 წელს და რომის მეორე ალყით 70 წელს, მიუთითებს, რომ ის ნიშანსვეტი, რომელიც საკვირაო კანონის ნიშანსვეტს წინ უძღვის, წინასწარმეტყველური ალყაა.

ნაბუქოდონოსორმა ალყა შემოარტყა იეჰოიაკიმს, შემდეგ იეჰოიაქინს და ბოლოს ციდკიას. ცესტიუსმა ალყა შემოარტყა 66 წელს და აღასრულა ის ნიშანი, რომელიც იესომ ეკლესიას მისცა, ისევე როგორც ძვ. წ. 587 წლის მესამე ალყას ჰქონდა ეზეკიელის ცოლის სიკვდილის ნიშანი. გზისნიშანი, რომელიც იერუსალიმის განადგურებას უსწრებს წინ, არის ალყა, და იგი აგრეთვე არის „ნიშანი“. გზისნიშანი, რომელიც წინ უძღოდა 321 წლის საკვირაო კანონს, იყო მილანის ედიქტი, სადაც ხდება გადასვლა

ეკლესიიდან (სმირნა), რომელსაც არავითარი დაგმობა არა აქვს, პერგამოსში, კომპრომეტირებული ეკლესიის სიმბოლოში.

ამგვარად, მილანის ედიქტი არის წინასწარმეტყველური ალყის დასაწყისი და, ამავე დროს, ნიშანიც. იგი ასევე აღნიშნავს იმ წერტილს, სადაც ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაოდიკიური მოძრაობა გადადის ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობაში.

ფილადელფია და სმირნა წარმოადგენს გამოცხადების შვიდ ეკლესიათაგან ერთადერთ ორ ეკლესიას, რომელთაც არავითარი სასჯელი არ ეთქმით. ეს ფაქტი, თავის მხრივ, იმ გადასვლას ამოიკნობს, როგორც მეზრდოლი ეკლესიის ძლევადასილ ეკლესიად გარდაქმნას. ეს გადასვლა შეესაბამება მილანის ედიქტს, სადაც ას ორმოცდაოთხი ათასის უკანასკნელი დღეების მოძრაობა იქცევა იმ მერვე ეკლესიად, რომელიც შვიდთაგანია. ფილადელფია და სმირნა აგრეთვე ერთადერთი ორი ეკლესიაა, რომლებიც ებრძვიან მათ, ვინც ამტკიცებს, რომ იუდეველნი არიან, მაგრამ სინამდვილეში სატანის საკრებულოს ეკუთვნიან.

313 წლის ის სასაზღვრო ნიშანიც შეესაბამება ექსეტერის საბანაკო შეკრებას, რომელიც 1844 წლის 12-დან 17 აგვისტომდე გაიმართა. როდესაც საბანაკო შეკრება დასრულდა, ეს უწყება მოქცევის მძლავრი ტალღასავით გადაეწო ამერიკის შეერთებული შტატების აღმოსავლეთ სანაპიროს მთელ ზოლს, ვიდრე კარი დაიხურებოდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

„მოქცევამ მოქცეულ მოქცევასავით გადაუარა მთელ ქვეყანას. ქალაქიდან ქალაქში, სოფლიდან სოფელში და შორეულ, მიყრუებულ ადგილებშიც გავრცელდა იგი, ვიდრე ღვთის მომლოდინე ხალხი სრულად არ გამოეღვიძა. ამ განცხადების წინაშე ფანატიზმი ისე გაქრა, როგორც ადრეული ყინვა ქრება ამომავალ მზეზე. მორწმუნეებმა იხილეს, რომ მათგან წაერთვა ეჭვი და დაბნეულობა, ხოლო იმედმა და სიმტკიცემ მათი გულები ააცოცხლა. ეს საქმე თავისუფალი იყო იმ უკიდურესობებისაგან, რომლებიც ყოველთვის ვლინდება იქ, სადაც ადამიანური აღზნება არსებობს ღვთის სიტყვისა და სულის შემაკავებელი ზეგავლენის გარეშე. თავისი ხასიათით იგი ჰგავდა იმ დამცირების ჟამებსა და უფლისაკენ დაბრუნებას, რომლებიც ძველ ისრაელში მის მსახურთაგან გამოგზავნილ მხილების უწყებათა შემდეგ მოჰყვებოდა ხოლმე. მას ჰქონდა ის ნიშნები, რომლებიც ყველა საუკუნეში ღვთის საქმეს აღბეჭდავს. იქ მცირე იყო ექსტატიკური სიხარული, არამედ უფრო — გულის ღრმა გამოცდა, ცოდვის აღსარება და წუთისოფლის დატოვება. უფალთან შესახვედრად მზადება იყო მოტანჯული სულების ტვირთი. იქ იყო შეუდრეკელი ლოცვა და ღმერთისადმი სრული, უპირობო მიძღვნა.“ დიდი ბრძოლა, 400, 401.

1844 წლის 22 ოქტომბერს კარის დახურვა მოასწავებს მალე მოსასვლელ კვირის კანონს, ხოლო გზის მაჩვენებელი, რომელიც 22 ოქტომბრის დახურულ კარს წინ უსწრებდა, იყო ექსეტერის ბანაკის შეკრება. ამიტომ ექსეტერის ბანაკის შეკრება შეესაბამება მილანის ედიქტს. იგი ასევე შეესაბამება ქრისტეს ზეიმით შესვლას.

„შუალამის ძახილი იმდენად არგუმენტიტ არ ვრცელდებოდა, თუმცა წერილიდან მოყვანილი მტკიცებულება ნათელი და დამაჯერებელი იყო. მას თან ახლდა შემავსებელი ძალა, რომელიც სულს ამოძრავებდა. იქ არ იყო არც ეჭვი, არც შეკითხვა. ქრისტეს იერუსალიმში დიდებით შესვლისას, დღესასწაულის შესანახად ქვეყნის ყოველ კუთხიდან შეკრებილი ხალხი ზეთისხილის მთისკენ მიიჩქაროდა; და როცა ისინი იმ ბრბოს შეუერთდნენ, რომელიც იესოს მიაცილებდა, მათ შეიგრძნეს იმ ჟამის შთავსება და შეძახილის გაძლიერებას შეეწივნენ: „კურთხეულია, ვინც უფლის სახელით მოდის!“ [მათე 21:9.] ამგვარადვე ურწმუნოებმაც, რომლებიც ადვენტიტთა შეკრებებზე მიდიოდნენ — ზოგი ცნობისმოყვარეობით, ზოგი კი მხოლოდ დასაცინად — იგრძნეს იმ უწყების თანამდევნი დამარწმუნებელი ძალა: „აჰა, სასიძო მოდის!““ წინასწარმეტყველების სული, ტომი 4, 250.

მილანის ედიქტი აღნიშნავს იმ წინასწარმეტყველურ ალყას, რომლის ტიპოლოგიურ წინასახედაც იყვნენ ნაბუქოდონოსორი ძვ. წ. 587 წელს და ცესტიუსი 66 წელს. ამ ორმა ალყამ, შესაბამისად, იერუსალიმის განადგურებამდე მიიყვანა ძვ. წ. 586 წელს და 70 წელს. ცესტიუსის ალყა დასრულდა და სამნახევარი წლის შემდეგ ალყა განახლდა ტიტუსის ხელმძღვანელობით, რითაც მოცემულია წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც იწყება ალყა რომაელი მმართველით და სრულდება ომეგა მმართველით. ეს სამნახევარი წელი წარმოადგენს იერუსალიმის გათელვას პაპობის მიერ, და იმ მოახლოებულ საკვირაო კანონს, როდესაც პაპობის სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება და იგი კვლავ იმეფებს სამნახევარი სიმბოლური წლის განმავლობაში.

მაგრამ ტაძრის გარეთ არსებული ეზო დატოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ისინი ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:2.

538 წელს, და შემდეგ კვლავ მომავალ საკვირაო კანონთან ერთად, იწყება იერუსალიმის გათელვა. ეს ორი საკვირაო კანონი წარმოდგენილი იყო 321 წლით, როდესაც კონსტანტინე დიდმა გამოსცა პირველი საკვირაო კანონი. 538 წელს პაპობას მიენიჭა ძალაუფლება, სამი წელიწადისა და ნახევრის განმავლობაში ედევნა (ეთელა) ღვთის ეკლესია, როგორც ეს წარმოდგენილია ცესტიუსიდან ტიტუსამდე არსებულ ისტორიაში. 538 წელს პაპობამ ორლენის მესამე კრებაზე მიიღო საკვირაო კანონი. მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონი მიუთითებს იმ დროაზე, როდესაც პაპობას კვლავ მიენიჭება ძალაუფლება, გათელოს ტაძარი (დევნოს).

313 განსაზღვრავს პირველ ედიქტს, რომელმაც 321 წელს პირველ საკვირაო კანონს დაუდო საფუძველი. შემდეგ, 330 წელს, იმპერია წინასწარმეტყველურად გაიყო აღმოსავლეთად და დასავლეთად, რითაც აღინიშნა პაპური დევნის მეორე პერიოდის, სიმბოლური „ორმოცდაორი“ თვის ომეგური დასასრული — დევნისა და გათელვის პერიოდისა, რომელიც დაიწყო ამერიკის შეერთებულ შტატებში ალფა საკვირაო კანონით.

და მესამე ანგელოზი გაჰყვა მათ და ხმამაღლა თქვა: თუ ვინმე თაყვანს სცემს მხევს და მის ხატს და მიიღებს მის ნიშანს თავის შუბლზე ან თავის ხელზე, ისიც შესვამს

ღვთის რისხვის ღვინოს, რომელიც განუზავებლად არის დაღვრილი მისი მძვინვარების სასმისში; და იტანჯება ცეცხლითა და გოგირდით წმიდა ანგელოზთა წინაშე და კრავის წინაშე. და მათი ტანჯვის კვამლი ადის უკუნიითი უკუნისამდე; და არ აქვთ მოსვენება არც დღე, არც ღამე მათ, ვინც თაყვანს სცემენ მხეცს და მის ხატს, და ვინც იღებს მისი სახელის ნიშანს. აქ არის წმიდათა მოთმინება; აქ არიან ისინი, რომლებიც იცავენ ღვთის მცნებებს და იესოს რწმენას. გამოცხადება 14:9–12.

ველი

‘მილანის’ ლათინური მნიშვნელობა არის ველის შუაგული. აღმოსავლეთსა და დასავლეთს შორის შუაგულში, 313 წელს, დასავლეთის კონსტანტინემ აღმოსავლეთის ლიცინიუსთან კავშირი მოიძია. ედიქტი წარმოადგენდა აღმოსავლეთისა და დასავლეთის ერთად მოყვანის მცდელობას, და ეს ედიქტი დამტკიცდა ხელშეკრულებითი ქორწინებით, როდესაც კონსტანტინეს ნახევარდა კონსტანტია ლიცინიუსს გაჰყვა ცოლად. თუმცა, ისევე როგორც დანიელის მეთერთმეტე თავში ჩრდილოეთის სელევკიდებსა და სამხრეთის პტოლემეს შორის დადებული პირველი ხელშეკრულებითი ქორწინება, ეს ქორწინებაც განწირული იყო მარცხისთვის, რადგან აღსრულდა ძველი ნათქვამი, რომელიც ამბობს: „აღმოსავლეთი აღმოსავლეთია, დასავლეთი კი დასავლეთია, და ეს ორი ვერასოდეს შეხვდება.“

წელი „330“ უშუალოდ არის წარმოდგენილი დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეოთხე, ოცდამეშვიდე და ოცდამეცხრე მუხლებში. ეს დანიელის მეთერთმეტე თავის წინასწარმეტყველურ ხაზში შემოიყვანს 313-დან 330-მდე ჩვიდმეტ წელს, და წინასწარმეტყველური აუცილებლობით 313 წელს აღმოსავლეთსა და დასავლეთს შორის იმ ხელშეკრულებით ქორწინებას განსაზღვრავს, როგორც იმავე თავში აღწერილი პირველი ხელშეკრულებითი ქორწინების პარალელს.

„დანიის მეთერთმეტე თავში მოცემულმა წინასწარმეტყველებამ თითქმის მიაღწია თავის სრულ აღსრულებას. ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში განხორციელებული ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება.“ Manuscript Releases, number 13, 394.

ანტიოქე II თეოსმა, რომელიც მეფობდა ძვ. წ. 261–246 წლებში, თავისი პირველი ცოლი ლაოდიკე I მიატოვა ეგვიპტის პტოლემე II ფილადელფოსის ასულის, ბერენიკეს გამო. ეს ქორწინება იყო იმ სამშვიდობო შეთანხმების ნაწილი, რომელმაც ძვ. წ. 252 წელს დაასრულა მეორე სირიული ომი. როდესაც ამის შემდეგ კონსტანტინემ 324 წელს ლიცინიუსი დაამარცხა, ეს ქორწინება დასრულდა, როგორც დასრულდა ანტიოქესა და ბერენიკეს ქორწინებაც, როდესაც პირველმა ცოლმა, ლაოდიკემ, ძვ. წ. 246 წელს ანტიოქე მოწამლა. ქორწინებამ, რომელმაც აღნიშნა მეორე სირიული ომის დასასრული, ხოლო ანტიოქეს მკვლელობამ და ამის შემდეგ ბერენიკეს, მისი შვილისა და ეგვიპტელი მხლებლების მკვლელობამ, აღნიშნა მესამე სირიული ომის დასაწყისი. 313 წლის სახელშეკრულებო ქორწინებამ დაასრულა დევნის პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია სმირნის ეკლესიით, და დაიწყო კომპრომისის პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია პერგამოსის ეკლესიით.

სელევკიდთა ისტორიის დასაწყისში მომხდარი ქორწინება განასახიერებდა სელევკიდთა იმპერიის დასასრულს დადებულ ხელშეკრულებით ქორწინებას, როდესაც ანტიოქოს დიდმა თავისი ასული, კლეოპატრა I, პტოლემეოს V ეპიფანეს მისცა. ქორწინება გაიმართა რაფიაში ძვ. წ. 193 წელს, მაგრამ ალიანსი მალე დასრულდა, ისევე როგორც ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის პირველი ხელშეკრულებითი ქორწინება. სელევკიდთა იმპერიის ალფა და ომეგა ხელშეკრულებითი ქორწინებები განასახიერებს ხელშეკრულებით ქორწინებას, რომელიც მოგვიანებით აღნიშნულია დანიელის მეთერთმეტე თავის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, როდესაც ოქტავიანემ თავისი და, ოქტავია უმცროსი, მარკ ანტონიუსს მისცა ძვ. წ. 40 წელს. მარკ ანტონიუსი და ოქტავიანე ძალაუფლებისთვის იბრძოდნენ რომის აღმოსავლეთ და დასავლეთ მხარეებზე; ეს ბრძოლა ძვ. წ. 44 წელს იულიუს კეისრის მკვლელობით დაიწყო. ბრუნდიზიუმის ხელშეკრულება ძალაში შევიდა ამ ქორწინების დროს, ძვ. წ. 40 წელს, და რვა წლის შემდეგ, ძვ. წ. 32 წელს, მარკ ანტონიუსმა ოფიციალურად გაშორდა ოქტავიას და ამით დააჩქარა აქტიუმის ბრძოლა ძვ. წ. 31 წელს, სადაც აღსასრული დაუდგათ როგორც მარკ ანტონიუსს, ისე კლეოპატრას, (უკანასკნელ კლეოპატრას).

სელევკიდთა იმპერიის ომეგა საქორწინო ხელშეკრულებამ შემოიღო პირველი კლეოპატრა, რომელიც უკანასკნელი კლეოპატრას სახეს წარმოადგენდა; მისი შთამომავლობის ხაზი ქმნიდა კავშირს რომის იმპერიის წინასწარმეტყველურ ალფა საქორწინო ხელშეკრულებასთან ძვ. წ. 40 წელს. ეს სამი ხელშეკრულებითი ქორწინება მილანის ედიქტის ხელშეკრულებით ქორწინებას წარმოადგენს სახეობრივად. მილანის ედიქტი აღნიშნავს წინასწარმეტყველური ალფის დასაწყისს; იგი წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ ნიშანს; აღნიშნავს მართალი ეკლესიის უსამართლო ეკლესიად გარდასვლას და ამგვარად შეესაბამება შვიდთაგან მერვის გამოცანას. იგი აღნიშნავს ხელშეკრულებით ქორწინებას, რომელიც ამთავრებს ომს, ვიდრე ხელშეკრულებითი ქორწინების განქორწინება, რითაც ომის დასაწყისი აღინიშნება. ორ რომაულ ქორწინებაში განქორწინება იმპერიის გაერთიანებას აჩქარებს. 313 წელი ასევე აღნიშნავს ექსეტერის ბანაკის კრებას, სადაც შუალამის ღალადის უწყების გამოცხადება იწყება და 22 ოქტომბრის დახურულ კართან მიჰყავს.

ამ ჭეშმარიტებათა განხილვას გავაგრძელებთ მომდევნო სტატიაში.